

Omul cu mâna uscată

»Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată.« Marcu 3, 1

Într-o altă zi de Sabat Isus a intrat în sinagogă. Acolo era un om cu mâna uscată; și ei pândeau să vadă dacă El îl va vindeca în ziua de Sabat, ca să poată să-L acuze. Cât de remarcabil este, că satana a știut instinctiv, ce va face Domnul! Satana se înșală singur prin robii lui, prin faptul că se așteaptă la bine din partea Domnului și de la poporul Său. Aceasta este bătător la ochi. Pe de altă parte, când un copil al lui Dumnezeu face ceva greșit, atunci lumea observă imediat. Chiar și lumea are un simțământ instinctiv cu privire la ce trebuie să facă un copil al lui Dumnezeu. Ea știe, că el nu are dreptul la plăcerile și deșertăciunile lumii. Ea este surprinsă, când vede acolo pe un copil al lui Dumnezeu. Cum se face aceasta? Ea însăși este lipsită de conștiință. Aceia, care au primit o conștiință curățită, și aceia care nu posedă nicidecum conștiință, recunosc mai ușor ce este corect, decât oamenii cu o conștiință rea. Omul, care nu avea nici o conștiință, s-a oferit Domnului, ca să-L urmeze oriunde va merge El (Matei 8, 19). Nu era nici o luptă, nici un simț al realității și nici un țel moral. Era numai înfumurarea cărnii (a firii pământești), care avea aceeași aroganță, ca aceia care au spus: »*Vom face tot ce a zis Domnul!*« (Exodul 19, 8). Carnea (firea pământească) se bazează întotdeauna pe aptitudinile ei proprii. Dimpotrivă, credința simte că numai Dumnezeu poate să lucreze ce este bine și numai El poate să strângă roadele din pomii pe care El i-a plantat.

Trebuie să repet: acești oameni, care erau adunați în sinagogă, se așteptau ca Domnul să facă ceva bun. Ei au fost foarte atenți în privința aceasta. Dar ei au judecat după mintea lor, cât de îngrozitor este să vindeci în ziua de Sabat. Domnul nostru a știut ce gândeau ei în privința aceasta. Dar credința și dragostea nu sunt în concordanță cu înțelepciunea omenească. Simpla înțelepciune ar fi făcut pe un om să nu le ofere nici cea mai mică scuză. Dar harul nu îi acordă nici o atenție și dă oamenilor un prilej, dacă ei vor să se folosească de el. Harul vrea să placă lui Dumnezeu, fie că este pe placul oamenilor, sau nu este pe placul lor. De aceea Isus a zis omului cu mâna uscată: »*Scoală-te!*« El face situația publică și arată felul în care acționează în modul cel mai bătător la ochi. El o face înaintea tuturor celor prezenți, ca mărturie a ceea ce este harul. »*Apoi le-a zis: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei, și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.*« (versetele 4-5).

Însă aceia, care n-au vrut, ca Domnul să facă bine în ziua de Sabat, erau gata să facă rău în ziua de Sabat, așa cum Domnul spusese deja. S-au sfătuit, cum să omoare pe Domnul. Și de ce voiau să-L omoare? Deoarece El a pus înaintea ochilor lor bunătatea lui Dumnezeu. Și ei urau pe Dumnezeu. Nu voiau nici un moment chiar, să recunoască, că Isus era un Om bun. Așa este de oarbă și de stricată capacitatea de judecată, dacă inima nu este în regulă! Tot harul lui Isus apărea înaintea ochilor lor ca păcat oribil. Să ne gândim bine, ce este inima omului, și drept urmare să învățăm, ce sunt gândurile și simțămintele noastre naturale. Nu sunt cu absolut nimic mai bune.

Punctul de vedere al acestui al doilea eveniment nu este atât de mult punerea deoparte a prescripțiilor exterioare în prezența lui Hristos cel disprețuit, sau supremația Persoanei Sale peste cele mai înalte cerințe pământești. Este vorba mai degrabă de întâietatea necesară a harului ca lucrare și caracter al lui Dumnezeu într-o lume a păcatului și suferinței. Cum a ajuns acest om să aibă mâna uscată în Israel? Probabil din cauza păcatului. În afară de aceasta era un semn evident al suferinței. Putea Dumnezeu să se odihnească acolo unde stăpânește atât păcatul cât și suferința? Erau acestea, sau una din acestea, revelarea lui Dumnezeu? Și cine erau acești sabatiști mândri, acești dușmani ai harului și ai lui Isus? Erau ei, sau era El un martor credincios al lui Dumnezeu? Cu toată certitudinea ei erau reprezentanți falși ai caracterului lui Dumnezeu, în timp ce Isus era adevărata revelare a puterii și dragostei lui Dumnezeu. Isus le-a arătat pe amândouă în cuvintele: »*Întinde-ți mâna*«; și prin aceea că »*mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă*« (Matei

12, 13) El a dovedit că Dumnezeu, bunătatea bunătății, era prezent. El nu era acolo, ca să susțină pe farisei în gândurile lor cu privire la Lege, ci ca să apere adevărul Său; căci numai harul poate aduce binecuvântare într-o lume lovită de păcat. Este suficient cu privire la învățătura generală cu privire la cea de-a doua zi de Sabat! Cred că este plină de învățătură, căci ne prezintă mărturia depusă de Domnul. Se vede lucrarea Sa de har și cu răbdare atât în lucrare cât și în Cuvânt.

Mai trebuie spuse câteva cuvinte cu privire la relația noastră cu Sabatul. Când Dumnezeu a sfințit și a rânduit ziua aceea, și anume atât în timpul creației cât și la darea Legii, era categoric ziua a șaptea, și niciuna alta. Nici un om nu-și putea imagina, că el onorează pe Dumnezeu, dacă el ține ziua a patra, sau a cincea, sau oricare altă zi din săptămână în afară de ultima zi. Și ținerea primei zile din săptămână ar fi fost răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. De unde vine această schimbare enormă? A fost ziua a șaptea înlocuită cu prima zi? Ne învață Scriptura așa? Dacă citim Faptele Apostolilor, vom găsi, că apostolii și ceilalți credincioși mergeau în ziua de Sabat în sinagoga Iudeilor. Ei obișnuiau în acea zi să învețe pe Iudei, oriunde se afla o ușă deschisă. Dimpotrivă, în prima zi din săptămână se strângeau în mod obișnuit cu creștinii, ca să ia parte la Masa Domnului sau pentru alte lucrări, care erau de făcut. Deci nu s-a renunțat la o zi în favoarea alteia. Dacă ar fi fost vorba de o înlocuire, atunci nu ar mai fi fost în ziua de Sabat împreună cu Iudeii, ci s-ar fi dus în prima zi cu creștinii. Dar ei le făceau pe amândouă. La început creștinii aceia, care erau Iudei, mergeau la sinagogă; și ei aveau libertatea să ia parte la citirea Scripturii. Dacă acum s-ar face tot așa, în general persoana aceea ar fi privită ca intrus; dar într-o sinagogă iudaică era permis și era privit cu plăcere.

Deci apostolii și toți ceilalți erau pe deplin îndreptățiți, dacă foloseau această libertate pentru adevăr. Ei acționau în duhul harului. Oriunde noi putem merge cu conștiința bună și fără să ne legăm cu ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, avem voie și trebuie să ne ducem, dacă este o lucrare pentru Domnul. Dar dacă ni se cere să ne facem una cu lucruri sau persoane, despre care știm că sunt contrare voii lui Dumnezeu – cum putem noi atunci să fim așa de liberi, ca să ne ducem acolo? Putem noi cu ușurință să împrejmuim libertatea cu o formă oarecare de neascultare? Dar la vechii creștini nu se întâmpla așa ceva; căci în sinagogă ei citeau Cuvântul lui Dumnezeu și permiteau ca el să fie explicat. Cine putea să spună, că aceasta era greșit? Dacă știm, că într-o anumită zi din săptămână într-o așa-numită biserică sau capelă se citește Scriptura și numai Scriptura, și dacă se oferă loc pentru a ajuta, să nu se meargă atunci cu plăcere acolo, dacă cu adevărat nu ni se pun nici un fel de obligații? Dacă o grupă simplă de păgâni citește Scriptura, trebuie să ne apropiem și să vorbim cu ei. Eu cred, că din partea Domnului se oferă o ușă deschisă; și harul se va folosi de prilejul oferit.

Aceste referiri sunt suficiente, ca să arate, că este o greșală mare, să presupui, că ziua Domnului este un simplu înlocuitor pentru Sabat. Dimpotrivă, ziua Domnului are un caracter mult mai înalt decât ziua de odihnă. Dar să nu uităm nici o clipă, că Sabatul a fost rânduit de Dumnezeu. El se întemeia pe două adevăruri mari ale lui Dumnezeu. În primul rând el includea, dezvoltă și făgăduia așa numita (în orice caz simbolic) odihnă a creației. El atesta odihna, după ce Dumnezeu a încheiat lucrarea Sa în creație. Al doilea înțeles demn de reținut al Sabatului îl vedem în legătura sa cu Legea. În aceste două conteste de o importanță deosebită pentru om și Israel, Sabatul a fost rânduit de Dumnezeu cu mare solemnitate. Drept urmare Sabatul se bazează pe fundamente divine; este însă fundamentul creației și al Legii. Prezintă vreuna din ele poziția creștină? Nicidecum! Ești tu un simplu copil al omului, o creatură? Atunci fără îndoială ești păcătos și trebuie să fi aruncat în iad. Stai tu pe fundamentul Legii? Atunci ești pierdut și condamnat, căci te afli sub blestem.

Creștinul nu stă nici pe fundamentul creației, nici pe cel al Legii. Pe ce stă el atunci? El aparține noii creații și stă în har. Aceasta este exact contrariul fundamentului zilei de Sabat. De aceea prima zi a săptămânii stă înaintea noastră ca ceva cu totul nou. Ea este monumentul sfânt al binecuvântării divine, așa cum ea se potrivește creștinului, ca individ, și Bisericii (Adunării) lui Dumnezeu. Și pe ce se bazează ea? Când Hristos a înviat din mormânt cu o viață nouă, ca s-o dea fiecărui suflet care crede în El, Israel a fost imediat pus deoparte. După ce El a înviat dintre

cei morți – cum mai putea El să aibă relații mai intime cu Israel decât cu păgânii? El stătea în totalitate deasupra ambilor. Îl întâlnim acolo în viața de înviere, după ce lucrarea Lui a fost făcută. După aceea vedem, că El a întâmpinat numai pe ucenici. El nu S-a mai întâlnit cu Iudeii sau cu păgânii, ci El a venit în mijlocul Adunării, respectiv, în mijlocul acelor care atunci simbolizau Adunarea. Însă mai întâi El a întâmpinat pe sfinți separat, cum a fost Maria Magdalena și alții. În prima zi a săptămânii Îl vedem în Adunare. Și pentru noi ziua Domnului are acum acest caracter. Ea este în primul rând ziua învierii lui Hristos, în care a fost înfăptuită nu numai lucrarea mântuirii, ci a început cu mare putere și lucrarea noii creații. În felul acesta ziua cea nouă nu se bazează pe creație, ci pe mântuire. Ea este expresia harului, și nu a Legii.

Acesta este felul în care Scriptura tratează această temă. De aceea trebuie menținut, că și creștinul a primit o zi deosebită, în care El întâlnește pe Mântuitorul lui. Această zi este mult mai mult binecuvântată decât Sabatul omului în legătură cu creația. Nu este așa, că el nu a obținut o zi tot așa de bună cum este Sabatul lui Israel; ziua lui este nemărginit mai bună. Creștinul nu-și amintește de o creație trecătoare, ci el a fost introdus într-o creație nouă. El nu stă în legătură cu un Paradis pierdut; el așteaptă plin de încredere ceea ce i s-a dăruit. Paradisul lui Dumnezeu îi este deschis. El nu mai urmează pe un Adam, care a decăzut, și nu mai este în legătură cu el. Înaintea ochilor lui stă al doilea Om, ultimul Adam, care a înviat. Acestea sunt speranțele noastre. Creștinul nu se mai află în sfera de stăpânire a Legii, care l-a blestemat, ci în atmosfera harului, prin care el a fost mântuit.

Aceasta ne arată de ce oamenii, fie că ei înțeleg sau nu diferența, adică toți creștinii, țin ziua întâia și nu Sabatul. S-ar putea ca ei s-o numească „Sabat”; dar aceasta este o neînțelegere considerabilă și gravă. Cei care privesc ziua întâia ca „Sabat”, s-ar putea să fie oameni deosebiți; dar această părere este o greșeală gravă în învățătură și practică. Ei stau pe un principiu iudaic, pământesc. De aceea este datoria creștinului, dacă el știe mai bine, să nu cruțe această învățătură, chiar dacă el are o anumită înțelegere pentru părerile preconceptuate ale celor ce se tem de Dumnezeu.

Am auzit despre credincioși, care au putut să spună: „Nu este nimic rău să lucrezi în ziua Domnului”. Cine a pus aceste gânduri în capul lor? Să facă afaceri în ziua Domnului! Chiar și lumea face de rușine pe cei care acționează în felul acesta. Creștinătatea recunoaște ziua Domnului. S-ar putea să nu-i înțeleagă însemnătatea. Ei nu sunt capabili să-i onoreze rădăcinile și roadele. Dar un creștin, care se comportă egocentric sau indiferent, ca un om din lume – ce tablou! Cum trebuie să fie ținută ziua Domnului? Este remarcabil, că în această privință nu ne este dată niciunde o poruncă. Aceasta nu este semnul caracteristic al creștinismului. Când Domnul vorbește despre porunci, așa cum este în evanghelia după Ioan, ele sunt totdeauna de natură spirituală și nu au caracterul orânduielilor. Ia botezul! Oamenii ar putea să-l interpreteze ca rânduială; dar aceasta este o neînțelegere. Sau, ia Masa Domnului! Dacă Domnul spune: *»Faceți lucrul acesta în amintirea Mea!«* (Luca 22, 19) – ce degradare, să numești aceste cuvinte o poruncă! Imaginează-ți, ești la patul de moarte al unui om, care te iubește mai mult ca pe oricine altcineva din lume! Dacă el spune: „Aici este Biblia mea, ia-o și păstrează-o în amintirea mea!” – ai numi aceasta o poruncă? Ar fi acesta motivul pentru tine să păstrezi Biblia, pentru că ai primit o poruncă fermă în acest sens? Un astfel de gând ar arăta numai, că nu este inimă și este puțină minte. Pot să înțeleg, când un om cu autoritate dă ceva ca poruncă clară, dacă, de exemplu, unui copil îi lipsește simțul și respectul. Aceasta are loc, tocmai pentru că copilului îi lipsește mintea, ca să facă ce este bine, cu excepția cazului în care este obligat să facă ceva, fiind amenințat cu pedeapsă. Dar Domnul nu ne vorbește așa. Dacă tu iubești persoana, de la care ai primit Biblia ca aducere aminte de ea, aceasta este mai mult decât o poruncă; căci inima ei îți dă această arvună a dragostei ei; și dragostea ta o păstrează desigur și o ține cu onoare, căci a fost dată din dragoste.

Sunt împrejurări, în care poruncile sunt date în chip minunat. Unde se aude cel mai mult despre porunci în Noul Testament? În Evangheliile în care sunt prezentate Masa Domnului, botezul creștin, sau ambele, pentru creștini nu sunt amintite poruncile ca atare. Pe de altă parte este

evanghelia după Ioan, unde Duhul Sfânt este așa de plin de noile porunci, pe care Domnul ni le-a dat. Ele sunt expresia inimii Lui. Ele redau nu numai dragostea Lui, ci și autoritatea Lui, care, pretutindeni unde apare, este așa de binecuvântată. Copilul lui Dumnezeu le prețuiește și le iubește deosebit de mult pe amândouă. Dar dacă astfel de gânduri sunt aduse în legătură cu Masa Domnului, atunci inima Lui este complet greșit înțeleasă. Se falsifică botezul și Masa Domnului, dacă ele sunt interpretate sub forma unei porunci. Ele sunt cele mai prețioase practici ale Domnului, ca simboluri și pentru recunoașterea marilor adevăruri incontestabile ale creștinismului.

Cu privire la ziua Domnului trebuie să amintesc felul remarcabil în care ea a fost introdusă în Noul Testament. Nu există nici un cuvânt categoric, care spune: „Să ții ziua întâia a săptămânii!” Ateismul trage concluzia, că ea nu trebuie ținută. Unii se folosesc de faptul, că Domnul nu a făcut din ea tema unei porunci concrete, ca să n-o țină. O altă grupă de oameni folosesc în alt fel lipsa unei porunci pentru această zi. Ei consideră, că este de datoria Bisericii să decidă în astfel de lucruri. Una dovedește indiferența omenească, cealaltă supraaprecierea de sine a omului. Ziua Domnului ne este prezentată nouă ca oameni care am înviat cu Hristos. Prezența Lui deosebită marchează această zi. Hristos a fost – și, cum cred eu, este – în acea zi la ucenicii Lui într-un fel potrivit cu această zi. Nu spun, că Domnul nu a vizitat pe ucenicii Lui și în alte zile. Însă El a fost în mod deosebit în ziua aceea împreună cu ei. Pentru mine aceasta este suficient. Dacă eu recunosc Cuvântul lui Dumnezeu, că are cea mai mare autoritate asupra sufletului meu și privesc orice activitate a lui Hristos ca prilej din care pot să primesc învățătură divină – cum să nu aibă aceasta influență asupra mea? Dar și Duhul Sfânt se ocupă cu această temă. Ziua, pe care Domnul a sfințit-o prin prezența Sa în mijlocul sfinților adunați, este întipărită de Duhul Sfânt în cei ce sunt ai Săi. Ea nu este introdusă sub forma unei legi, porunci, sau sub amenințarea cu pedeapsa. Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu este în mod deosebit atentă, ca să se strângă în această zi, chiar dacă credincioșii se strâng și în alte zile.

În afară de aceasta există o legătură intimă între Masa Domnului și ziua Sa. Primii ucenicii au luat parte în fiecare zi la Masa Domnului (Faptele Apostolilor 2, 46). Se pare că după întrunirile lor nu puteau să se mai despartă. Se strângeau laolaltă ori de câte ori puteau, și toate trebuiau să facă loc acestei dorințe. Eu nu cred că starea din ziua de Rusalii avea cea mai mare binecuvântare. În ucenici lucra atunci o putere deosebită de simplitate și o revelație minunată a harului divin. Am puțină îndoială, că multe suflete au făcut progrese și s-au maturizat în credință și mai târziu s-au bucurat mai mult de Domnul, decât s-au bucurat în ziua aceea. Este o concluzie rea, neîntemeiată, să deduci din faptul că firea pământească (carnea) încearcă permanent să îndepărteze pe credincios de prima lui bucurie în Domnul, că așa trebuie să fie. Nu este o necesitate să aibă loc decăderea. Există un fel de întâia dăruire și proștejime, pe care sufletul o poate pierde foarte ușor. Dar dacă inima este sinceră față de Domnul, va avea loc o adevărată creștere în har și în cunoașterea Domnului Isus Hristos. Și cu toate că există un fel de bucurie, care după zece sau douăzeci de ani nu mai este așa de mare, cum a fost în prima zi, când am cunoscut pe Mântuitorul, eu nu cred că această primă stare a fost mai spirituală și spre o glorie mai mare a lui Dumnezeu. Este fericirea unui copil. Cealaltă bucurie este bucuria unui suflet maturizat. Ea este mai stabilă, mai liniștită și mai dezinteresată și onorează pe Dumnezeu în comportarea ei, sub premisa că sufletul își păstrează, unit cu creșterea în cunoștință, simplitatea inimii față de Hristos. În privința aceasta noi eșuăm deseori. Dar în ceea ce privește puterea Duhului lui Dumnezeu, nu este nici un motiv, pentru care un suflet după cincizeci de ani să nu fie tot așa de fericit ca și în prima zi.

Pe tot parcursul Noului Testament găsim, așa cred eu, acest adevăr cu privire la prima zi. Duhul lui Dumnezeu se ocupă cu ea și arată că respectarea ei nu era un sentiment pripit al ucenicilor, ci unul dorit de Dumnezeu. Duhul Sfânt a călăuzit la aceasta, pe când încă mai trăiau apostolii; și El nu numai i-a călăuzit, ci El a și păstrat pentru noi relatarea despre aceasta. De aceea în Faptele Apostolilor 20, 7 se relatează felul cum au lucrat credincioșii, după ce a luat sfârșit prima stare din Ierusalim, când ei se suiau la Templu, să se închine, și acasă făceau

frângerea pâinii (Faptele Apostolilor 2, 46). Închinarea în Templu este prezentată aici în contrast cu frângerea pâinii, făcută acasă. Ca Iudei, ei erau obișnuiți să se roage în Templu; masa lor de sărbătoare creștină o luau acasă. Probabil că au fost totdeauna aceleași case, în care se strâneau credincioșii. Să nu ne gândim, că ei mergeau de la casă la casă, ci sărbătoreau acasă, adică, într-o casă particulară, și nu în Templu.

După ce a trecut această stare de început, auzim că ei se strâneau în ziua Domnului, în prima zi a săptămânii, pentru frângerea pâinii. Și dacă ne gândim la aceasta, recunoaștem o putere și o fericire deosebită în prima zi a săptămânii, deoarece ea este ziua creștină. Care este gândul de bază al zilei de Sabat? Eu iau primele șase zile pentru mine, pentru lume și pentru lucrurile pământești. Apoi, la sfârșitul săptămânii, când probabil sunt obosit de lucrul pentru mine și pentru alți oameni, sfârșesc săptămâna cu Domnul și Îi dau ultima zi. Dar cât de frumos este introdusă acum forma creștină a adevărului! Este prima zi. Eu încep cu Mântuitorul. Eu încep cu harul Său. Eu încep cu El, cu Cel care a murit pentru mine și a înviat pentru mine. Eu nu sunt iudeu; eu sunt creștin. De aceea să nu uităm: ziua a șaptea, Sabatul, este pentru iudeu. Dar ziua întâia, ziua Domnului, este pentru creștin. Este ziua Aceluia, care prin sângele Său, prin moartea Sa și prin învierea Sa a obținut dreptul legitim pentru binecuvântările mele cerești și veșnice. Pentru Persoana Sa El posedă deja toate acestea. El era Jehova, Domnul tuturor lucrurilor, înainte de a veni în lume. Acum El este Domnul pe baza unui cu totul alt fundament, și anume, al mântuirii, deoarece El a murit și a înviat. De aceea ușa binecuvântării mele – ușa binecuvântării tale – da, ușa binecuvântărilor divine s-a deschis imediat pentru orice suflet nenorocit, care prin har a fost adus să-L primească și să se plece înaintea Lui.

Nu vrem să rămânem mai mult la această temă. Intenția mea a fost să prezint simplu principiile generale ale acestor două zile de Sabat. În loc să studiem tema capitolului nostru, am considerat că este mai bine să prezint mai întâi caracterul divin al zilei de Sabat și al caracterului mult mai binecuvântat, și de asemenea divin, al zilei întâi a săptămânii. Una este ziua pentru iudei, cealaltă pentru creștini. În Împărăția de o mie de ani va apare din nou pe pământ ziua de Sabat (Ezechiel 44, 24; 46, 3). Prin aceasta vreau să spun, că ziua a șaptea a săptămânii va fi ținută de iudei. Profețiile spun clar, că Sabatul Domnului va fi iarăși respectat. Dar de cine? De Israel și de națiuni! Căci națiunile vor fi în viitor subordonate lui Israel, și anume pe fundamentul pământesc. Dumnezeu are intenția să înalțe Israelul pe primul loc pe pământ. Ce se va petrece între timp cu creștinii? Ei vor fi luați complet de pe pământ. Ei vor fi în cer. Pentru ei va fi atunci orice întrebare cu privire la anumite zile complet încheiată. Noi ne vom afla în ziua veșniciei (2 Petru 3, 18). Noi vom intra în odihna lui Dumnezeu, în acea odihnă ca de Sabat, care va rămâne. În duhul noi am intrat deja în această odihnă, deoarece noi am primit pe Hristos și în El posedăm viața veșnică. Dar atunci vom fi evident în ziua veșnică, în care nu există nici prima și nici ultima zi, ci o veșnică stare minunată, în care vom sluji fericiți Dumnezeului nostru și Mielului.

Vor respecta oamenii pe pământ ziua Domnului, după ce Israelul restaurat și readus în țara sa, și prin bunătatea lui Dumnezeu va fi mântuit? Nu, ei vor respecta Sabatul. Dacă citim în cartea Ezechiel, vom găsi imediat dovezi pentru această afirmație. După detaliile exacte din cartea Ezechiel se poate trasa o hartă cu ținuturile locuite de poporul Israel în țară. Informațiile sunt așa de clare și de exacte, că fără multă osteneală se pot așeza pietrele de graniță pentru fiecare seminție a poporului Israel. Așa de precis este Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la ținuturile locuite de fiecare seminție în interiorul granițelor țării sfinte. Israel nu va avea numai o capitală minunată, al cărei nume este: »*Domnul este aici!*« (în ebraică: Yahve Șama) (Ezechiel 48, 35), și un Templu, ci în acele zile de glorie va respecta semnul dintre Domnul și Israel, Sabatul, și nu ca noi, ziua învierii. Dacă cercetăm Scripturile, vom găsi cât de des este prezentat Sabatul ca semn al Domnului (Yahve) pentru Israel. Și El va face pe poporul Lui să țină Sabatul în acele zile. Ei o vor face într-un fel mult mai binecuvântat, decât l-au făcut vreodată. Ei vor găsi odihnă în Hristos, cu toate că ei nu au aceeași siguranță cerească, pe care o au creștinii astăzi. Când Hristos a înviat din morți, El a sfârșit-o cu lumea. Și noi acum, în El și în duhul sufletelor noastre, precum și în caracterul relațiilor noastre cu Dumnezeu, am sfârșit-o cu lumea. »*Ei nu sunt din*

lume» (Ioan 17, 16). În ce măsură? »După cum nici Eu nu sunt din lume«. Hristos este etalonul și firul călăuzitor în ce privește măsura în care noi nu suntem din lume. Și prin faptul că noi nu suntem din lume, posedăm o zi, care poartă amprenta bucuriei. Ziua în care Hristos a înviat dintre cei morți și a devenit vizibil, că El nu este din lume, este ziua pentru creștin. Însă în măsura în care mai târziu lumea va fi transformată într-o lume a binecuvântării și Domnul o va face lume a Sa, va primi și ea o zi corespunzătoare, Sabatul. Nimic nu poate fi mai clar și mai important din punct de vedere practic.

Fie ca sufletele noastre, fiecare pentru sine, să învețe acest adevăr! Și când l-am învățat – să fim martori în faptă și cuvânt despre el! Fie ca prin harul lui Dumnezeu să fim ca unii care nu mai au nimic de făcut în lumea aceasta, decât numai voia lui Dumnezeu, spre glorificarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos! Aceasta este misiunea fiecărui suflet, care iubește pe Hristos, se odihnește pe baza sângelui Lui și a înviat împreună cu El.

Isus a fost acum descoperit în harul sfânt și puterea lucrării Sale. El a biruit pe satana; și cu toate că El S-a supus lui Dumnezeu, ca Fiu al Omului a stat deasupra rânduielilor divine. El a apărat dreptul lui Dumnezeu, făcând bine într-o lume rea. Chiar dacă oamenii voiau să se folosească de puterea și de îndurarea Sa, în nevoile lor, s-a arătat totuși foarte curând dușmănia lor față de Dumnezeu. Cei ce singuri se considerau neprihăniți și cei lumești au ținut sfat, cum ar putea să-l omoare.